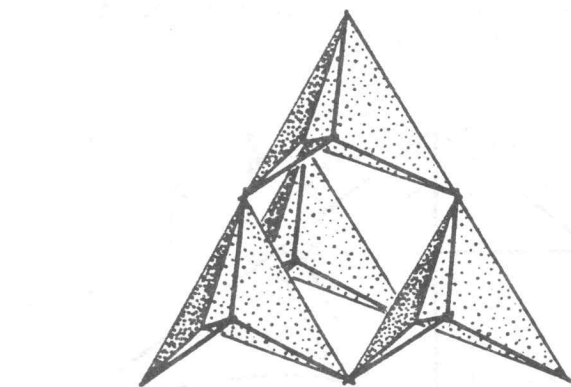

bevestiging van de toomdraden

kruisstuk uit aluminiumbuis

De stokken zijn zichtbaar als de Bell op de grond staat.

De driehoekige doosvlieger van Alexander Graham Bell heeft mij altijd erg aangesproken. Ik heb er al eens eerder een gebouwd, maar dat werd een vrijwel onvervoerbaar loeder. Vliegen deed-ie goed, dat wel. Hij had alleen nogal wat wind nodig. Ik wilde dus graag een Bell die goed te vervoeren was en die het ook bij matige tot lichte wind goed deed. De hier beschreven versie voldoet daaraan. Bovendien is deze viercellige Bell zeer snel te bouwen.

Van een zware kwaliteit plasticfolie (ik heb wit landbouwplastic gebruikt) worden vier ruitvormige zeilen gesneden. Bij mij zijn de zijden 90 cm, maar dat kan natuurlijk ook anders. Met sterk plakband (Scotch heeft tape met fiberbewapening) worden aan de vier punten touwtjes bevestigd. Aan die touwtjes komen ramin stokken, 60 cm lang, 7 mm \emptyset . De touwtjes gaan door gaatjes op ± 2 cm van het eind van de stokken. Van aluminium pijp 10 \emptyset worden kruisstukken gemaakt, die in een hoek van ± 120 graden gebogen worden. Daar worden de vier stokken per cel ingestoken en klaar is Kees. De vier cellen worden met touwtjes door de gaatjes in de stokuiteinden aan elkaar gebonden.

Een Bell vliegt met een punt naar beneden. De toom wordt bevestigd in de middens van de bovenste zijden, met een hulplijntje naar het midden van de voorste zijde (zie tekening). Dit hulplijntje dient om voorover kantelen te voorkomen en men kan er een elastiek in opnemen.

Met een minimale bouwtijd kunt u zo van eenvoudig materiaal een prima vliegende Bell maken.

Frans de Vries, Halsteren

tip

Van plastic zakken kun je vliegers maken, zoals bekend. Minder bekend is misschien, dat de vaak hinderlijke bedrukking er (soms) met wasbenzine gemakkelijk af gaat. Zonodig een ander oplosmiddel proberen waarvan het plastic niet verweekt.

jan boogerd, rotterdam